

Hän heräsi painajaisesta: hän oli maannut jollain vuoteentapaisella ja syleillyt vihollista, jonka huulet lähestyivät hänen huuliaan. Hän ei halunnut olla tyly ja tuupata miestä kauemmaksi, niin kuin olisi ollut luontevinta, eikä liioin iskeä kuonoon; hän vain käänsi päätään sivuun ja sanoi jotain mitä ei nyt aamun valossa enää kuullut. Mutta hänen liikkeensä olivat olleet lempeitä, hän tajusi; hän yritti päästä toisesta eroon hienovaraisesti, niin kuin mies joka hivuttautuu sängystä nukkuvan naisen vierestä, koska ei halua herättää tätä. Vihollinen: kyllä, hän kuvittelee että hänellä on ollut sellainen koko ikänsä, ja nyt tämän tahmea, liian likelle pyrkivä olemus on tullut kummittelemaan jopa hänen uniinsa. Vaikka hän oli vielä puoliunessa, hänen uteliaisuutensa heräsi, sillä toisen miehen selvä seksuaalinen vihjaus ollut saanut häntä häkellyksiin, ne ikääntyneet huulet jotka olivat melkein koskettaneet hänen omiaan, tuo niin väkevä unikuva ettei hän saisi sitä enää mielestään, ei unohtaisi sitä ikinä, ja hän hämmästyi ajatustaan, ikään kuin hänellä olisi muka ikuisuuksiin aikaa edessään, ja se puolestaan toi hänen mieleensä unen, jonka hän näki 1952, kun oli vielä lapsi, unen jossa hän putosi rotkon reunasta ja pelastautui huutonsa voimalla – äiti tuli valvomaan hänen viereensä ja hän muisti selvästi tämän suojelevan käden hiuksillaan, yli kuusikymmentä vuotta sitten. Äiti ei koskaan silitänyt poikansa hiuksia, mutta ajat olivat toiset, ankarammat – tai ehkä hän itse oli vain aina kuvitellut olevansa ankara ihminen. Hetkinen – hän palasi ajatusketjunsa alkuun ja pudisti päätään. Siis miten kauan siitä oli? Seitsemänkymmentä – ja hän katsoi

sormiaan, liikutteli niitä hitaasti ja tunsii vihlovaa kipua niin kuin aina liikuttaessaan jäseniään aamutuimaan. Samapa tuo. Kohta seitsemänkymmentäyksi, hän korjasi itseään. Mielikuva putoamisesta pysyi, ja hänestä tuntui kuin hän olisi pudonnut uudestaan, tyhjiys ja paniikin häivähdys rinnassaan ja vuoristorata sielussaan. Kaikki on kemialla, hän puolusteli itseään ääneen, kaikki on kemialla, nämä pilleritkin, hän lisäsi nyt hiljaa, jottei kukaan kuulisi, kaikki on kemialla, olen näiden pillerin muodon saaneiden pulverikokeilujen uhri – ja hymyili lopulta, aivan kuin tuo yksinkertainen selitys olisi hävittänyt kerralla aamunvarhaisen vaivojen loputtoman letkan.

Aamunvarhaisten vaivojen loputon letka, hän kuiskasi ja piti lausetta kauniina, maisteli kieltä ja sen äänneitä ja sai innostuksen puuskan – minusta olisi voinut tulla kirjailija, jos minulla olisi ollut rohkeutta oikealla hetkellä. Olin jo melkein huulilla, vähällä päästä toiselle puolen. Se tuntui helpolta. Therèze oli kerran sanonut hänelle: mikset sinä kirjoita? Mikä alkusointujen vuo – *aamunvarhaisten vanhojen vaivojen loputon letka*. Ja mitä kasvovoi- mistelua, melkein kuin sanoisi koko ajan *dee*. Mutta d-äänne jota seuraa i-vokaali, hän oli toistanut tuhansia kertoja tuhansien oppilaiden edessä, liudentuu Brasilian joillain seuduilla. Verratkaa: *dija* ja *dia*, sillä lailla, *dia*, hän avasi suunsa ammolleen osoittaakseen sen, alveolaarisesti, kieli ylempää hammasvallia vasten. Se joka ei huomaa eroa aksenttien välillä näkee tässä pelkän hilpeän leikin. Hän vei kädet kasvoilleen, käänsi päätään puolelta toiselle kolme kertaa ikään kuin olisi voimistellut – se estää tehokkaasti

kierokaulaisuutta, hän oli kuullut kymmeniä vuosia sitten ja toistanut liikettä päivittäin siitä lähtien. Mutta kaula on kuin kanan helttä ja harakanvarpaat ovat uponneet silmänurkkiin – niin kuin naiset sanovat. Ehta apina. Tuo rappeutunut iho, joka liimautuu siihen mistä vain saa kiinni ja levittäytyy pitkin haurastuneita luita, jotka kohoilevat kuin kolhiintuneet puunjuuret. Klassinen yön yli kasvanut parransänki, ajamatta vielä. Oli aika jolloin se oli muotia. Pääni on kukkasipuli, ja hän hämmästyi ajatuskulkujensa itsepäisyyttä, ja oli jälleen luentosalissa: hyvät naiset ja herrat, arvoisat brasilialaiset, minä olin kaunis mies. Hehheh. Hän ojensi oikeaa jalkaansa, sitten vasenta. Jalkoja tuntui särkevän tavallista vähemmän tänä aamuna. Kemia toimii.